

ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ

Сьогодні ми стаємо перед Хрестом, де перебуває Господь, схиляючи не лише тіло, а насамперед душу в глибокому поклонінні та вдячності.

Коли ти щиро стаєш перед розп'ятим Ісусом, Він завжди змінює твій погляд, завжди допомагає тобі побачити найглибшу реальність.

Я кажу Ісусу, що я хворий, що дуже страждаю, що не можу більше, і Він терпляче дозволяє мені скаржитися аж до сліз. Через деякий час я усвідомлюю, що розмовляю з Тим, хто сам взяв на себе всі хвороби світу.

Я говорю Господу про свою поразку, про те, як погано я почуваюся через свої помилки або через несправедливість, коли страждаю від помилок чи егоїзму інших. Через деякий час я усвідомлюю, що Його святі й невинні руки жорстоко прибиті до Хреста, який не є Його.

Я скаржуся Господу, що не маю нічого. І бачу Бога, який роздягнувся, який відмовився від усього: від своєї слави, від своєї слави, від своєї честі, від свого життя... і який є біднішим за мене.

Я скаржуся Господу на свою самотність, на те, що не відчуваю себе цінуваним чи коханим. І я усвідомлюю, що його не тільки залишили самі друзі і навіть зреклися, але й публічно він зазнає жорстоких образ, биття, плювоків, його проклинають і сміються з нього.

Я скаржуся Господу, що моє серце розбите через розлуку, що життя вже не має сенсу. І я бачу ту саму Любов, зневажену і безжально катовану.

Я стаю перед Розп'ятим Господом, щоб просити у Нього прощення, бо мене роз'їдає провина і я дуже каюся у своєму гріху. І я відчуваю, ніби Він хоче звільнити мене від цього страшного тягаря, бо Він є справжнє Примирення і справжній Мир з Богом, з іншими та з самим собою.

Коли ти стоїш перед нашим Найсвятішим Христом достатньо довго, Він зрештою змушує тебе подивитися на речі по-іншому. Як я смію говорити розп'ятому Господу про свої хвороби, свої болі, свою самотність, свої невдачі, свої гріхи, свої розчарування в коханні і так багато на них скаржитися, коли Він переніс усе це набагато більше, ніж я коли-небудь перенесу?

Чесно кажучи, здебільшого, коли я відвідую Його в нашій парафіяльній церкві, я повертаюся додому з тими самими проблемами, але щось у мені змінилося. Вони вже не так мене обтяжують. Я навіть відчуваю розраду та нові сили, щоб протистояти тому, що раніше мене перемагало. Знаєш, у чому секрет? Знаєш, що сталося?

Ти розповідаєш Господу про свої страждання, а Він розповідає тобі про Свою любов. Ти приходив просити про вирішення своїх страждань, просячи Його забрати їх, а Він сказав тобі, що рішення полягає в тому, щоб надати сенс цим стражданням, прийнявши їх у Його любові.

Твоє життя може бути сповнене здоров'ям, успіху, добробуту... але якщо в твоєму серці немає любові, ти насправді нічого не маєш і ніким не є. Ти думав, що любов — це приємне почуття, пов'язане зі здоров'ям, благополуччям і веселощами; а Він говорить тобі, що справжня любов виявляється у суперечностях і труднощах, які не є загрозою поразки, а нагодою навчитися любити глибше. Розп'ятий Ісус допомагає тобі побачити, що таке справжня любов.

Він говорить тобі, що не можна воскресити справжню любов, справжнє життя, якщо спочатку не прийняти з любов'ю Страсті, як це робить він. Тому Ісус є дорогою, істиною і життям. Якщо ти хочеш бути щасливим, немає іншої дороги, немає іншої істини, немає іншого життя. І не всі це розуміють. Не всі хочуть це зрозуміти.

Ісус не говорить до тебе, зручно сидячи в елегантному кабінеті, і навіть не сидячи на скромному стільці, кажучи: «Давай трохи поговоримо». Ісус говорить до тебе потужно і з авторитетом, бо говорить до тебе, прибитий до Хреста, обіймаючи Хрест, ототожнюючись із Хрестом, усім своїм тілом у формі Хреста. Він не сходить з нього, щоб поговорити з тобою. Господь не дає тобі ні дешевих, ні дорогих порад, а дає тобі реальний приклад свого власного життя. З Хреста Ісус каже тобі: «Якщо ти хочеш бути щасливим, якщо ти хочеш жити по-справжньому, йди за мною, йди зі мною, роби так, як я. Я йду перед тобою на шляху твого життя. Я люблю тебе так, як ніхто ніколи не любив. Я досконало знаю твої слабкості, твої страждання, твою боягузтво, твої страхи, але довірся мені, і я дам тобі сили, які тобі потрібні і яких тобі так бракує, щоб ти не знесилів. Померти з любов'ю зі мною, і я дам тобі жити вічно зі мною».

Пресвятий Христос ставиться до тебе дуже серйозно. Це потужний і викличний образ. Це образ, який говорить нам, що Господь більше не має чого тобі дати, бо дав тобі все. Це не Христос, який говорить нам про холодну тишу смерті, а про мир того, хто вірить, що Отець воскресить його, бо він був вірним до кінця. Бо попри все, він ні на мить не зрадив, ні на мить не піддався спокусі скаржитися, хоча причин для цього було більш ніж достатньо, а навпаки, зумів бути вірним у любові, у прощенні, у віддачі всього до кінця. Він любив до крайності. Тепер все виконано. Тому багато хто знаходить у цьому образі силу і сенс, тоді як інші відвертаються від нього гордовито і боягузливо, нічого не розуміючи або не бажаючи нічого розуміти. Щоб стати перед розп'ятим Христом, треба бути одночасно дуже смиренним і дуже мужнім.

Діва Марія дуже тісно супроводжувала свого Сина Ісуса Христа протягом усієї Його Страсті. Вона переживала її інтенсивно як мати і як віруюча. Але в перехресті поглядів між нею та Ісусом Христом, вона знайшла сили, необхідні, щоб бути поруч з Ним весь час, аж до кінця, не знемагаючи ні на мить.